

Jak šla žába sbírat houby

Alena a Ondřej Fischerovi

Jednoho krásného podzimního dne žába vystrčila hlavu z tůňky a rozhlédla se. Na louce kousek od lesa nikdo nebyl, děti, které tu byly na táboře, už odjely. „Ach jo, to zase bude v lese nuda,“ povzddechla si a přemýšlela, co bude dneska dělat, aby se nějak zabavila. Ale co všechno může dělat žába? Moc toho není, že? Chvilí plavala v tůňce, pak si lehla na kámen a vyhřívala se na sluníčku. Polehávání a lelkování ji vydrželo až do oběda, ale dále už to znuďená žába nemohla vydržet. Posadila se a nervózně se poškrábala tlapkou na hlavě.

Tu náhle zpozorovala v křoví v lese jakýsi pohyb. Už už se chtěla schovat, kdyby to byl čáp, ale pak se z křoví vynořil starší pán s košíkem a nožem v ruce. „To je nápad!“ zajásala žába: „Budu sbírat houby! Že mě to hned nenapadlo! Určitě to je velká legrace, vždyť to tady dělá kde kdo! Hned to jdu vyzkoušet!“ A jak si usmyslela, tak taky udělala. Z rákosí upletla košík, z ostré škeble si vyrobila nůž a pustila se do lesa.

Protože nedávno přišlo a bylo teplo, v lese bylo hub habaděj. Netrvalo dlouho a žába našla první houbu. „Blé, ta je nějaká divná, taková divně červená, ta se mi nelíbí, fuj!“ uplivla si žába. „Tuhle houbu brát nebudu!“ rozhodla se. A dobře udělala. Červený klobouček zářil do dálky a byl jakoby posypaný bílými kousky. Byla to muchomůrka červená. A ta je jedovatá, že?

A tak šla žába dál. Našla velkou macatou houbu s žlutou nožičkou a hnědým kloboučkem. Lezl po ní slimák. Zakroutil očima na tykadlech a zahlaholil: „Nazdár žábo! Chceš kousek? Tohle je pravák! Mňam!“ „No to zrovna, houbu olezlou od slimáka! Fuj!“ pomyslela si, ale nahlas řekla: „Ne díky, já si najdu svoji.“

A tak žába bloumala po lese. Tahle houba se ji nezdála, protože byla červená. Tahle zase proto, že byla hnědá. Tahle proto, že byla okousaná od srnek. Tady do té vykloval díru datel. Klouzek byl zase celý slizký. Nakonec se ale na žabu usmálo štěstí. Skoro vrazila do vysoké houby s límečkem kolem nohy. „Jé, to je krásná houba. Zeleňoučká jako já, čerstvá, to bude pochutnáníčko! Smaženička! Gulášek!“ rozplývala se žába na svém úlovkem. Hned si taky pořádný kousek uřízla a odnesla domů. Za pár chvil už u tůňky voněl houbový guláš! To si pochutnala. Jenomže co to? Za pár chvil začalo žábu tlačit v břichu. Pak se jí udělalo špatně. Potom zezelenala ještě víc, než je žába normálně zelená. No nebudu vás napínat - žábu nakonec odvezli do zvířecí nemocnice. Ta houba, co snědla, totiž byla muchomůrka zelená. Od té doby si už žába moc dobře pamatuje, že to, co vypadá jako skvělá věc, ve skutečnosti zase až tak skvělé být nemusí. Staré přísloví o tom říká: Není všechno zlato, co se třpytí. A zrovna tak, jako se muchomůrka tváří jako moc hezká houba, se i hřích může tvářit jako bezva věc, a přitom bezva vůbec není. Právě naopak. Takže pozor na něj!